

KOLLÁR ÁRPÁD

Táblakép 1480

*a telkibányai oltár mestere váratlanul
nem rejti redőkkel a megfeszített ágyékát.
az áttetsző szövetet pusztán néhány
fénylő vonás jelöli,*

*a felfedett bőrt, a ritkás szőrzetet így
nem hagyja nyugton a pásztázó tekintet.
a teremtő szerv szemérmesen csonka
mégis, bevégezetlen,*

*mint a megváltás az ábrázolt pillanatban.
még minden lehetséges. a teremtés véres
mérleghintája épp nyugvópontra ért.*

*konvencionális gyász és pestises irónia.
lázár döglött húsa mindenesetre
most nem rohad tovább.*

Hajnali Részegész

*akkor hirtelen rázuhant a hold,
és átdöfte halszemét a teste,
nyomában kásás lámpafény loholt,
a függönyt hiába is kereste,*

*forgott csak az átizzadt ágyban,
dőlt be a részeg fény az ablakon,
mért nem raktak redőnyt, a picsába,
horkolhatna rég ahelyett vakon,*

*hogy arra gondol, gondolni kéne
valami szépre, s megírni agyon,
olyasmit, hogy a lét, hogy a fények
amit gondol az ember olyankor,*

*ha még az agy aludni nem képes,
pedig jó volna, s kap egy rohamot,
és néz ki, hogy mi a kurva élet,
az égen betelt már megint a hold,*

*vagyis, bocsánat, bál van hajnalig,
aztán végre mégis nagyot ásít –
a szív, végtelen, azúr... valami
lélek... na, csókolom kosztolányit!*

Magyarázatok Enkidu számára

*bőr alá költözik néha egy állat,
felfal ott mindent, amit találhat,
roppan a tested, a roskatag oltár
– nem lehetsz többet az, aki voltál.*

*egy állat bőr alá költözől néha,
herseg a test, megduzzad a véna,
falod a semmit, a tűnő teremtetést
– soha se voltál, aki lehetnél.*

Jónás rimája

*belógatott pár csalit az élet,
horog csipkézi már az ajkaim –
beszoptam jól az összeset szépen,
csaliként lógok rajtuk magam is.*

*bűzös halbélbe rekedt a világ,
hánykolódik gyomorsav tengeren,
a menny belőle nap mint nap kirág
angyal foggal, filézett szeletet.*

*nem hív a főnök, kéne a balhé,
odvas halszájon ki nem böffenek,
s híg a konyha, jut, marad is hallé –
oldj hát magadba zsíros pöfeteg.*

*oldódjak, ha semmit fel oldok,
s nem kötök, ha a madzag megremeg,
ellesszünk így, folt hátán a foltok,
emészttem őt – ő emészt engemet.*